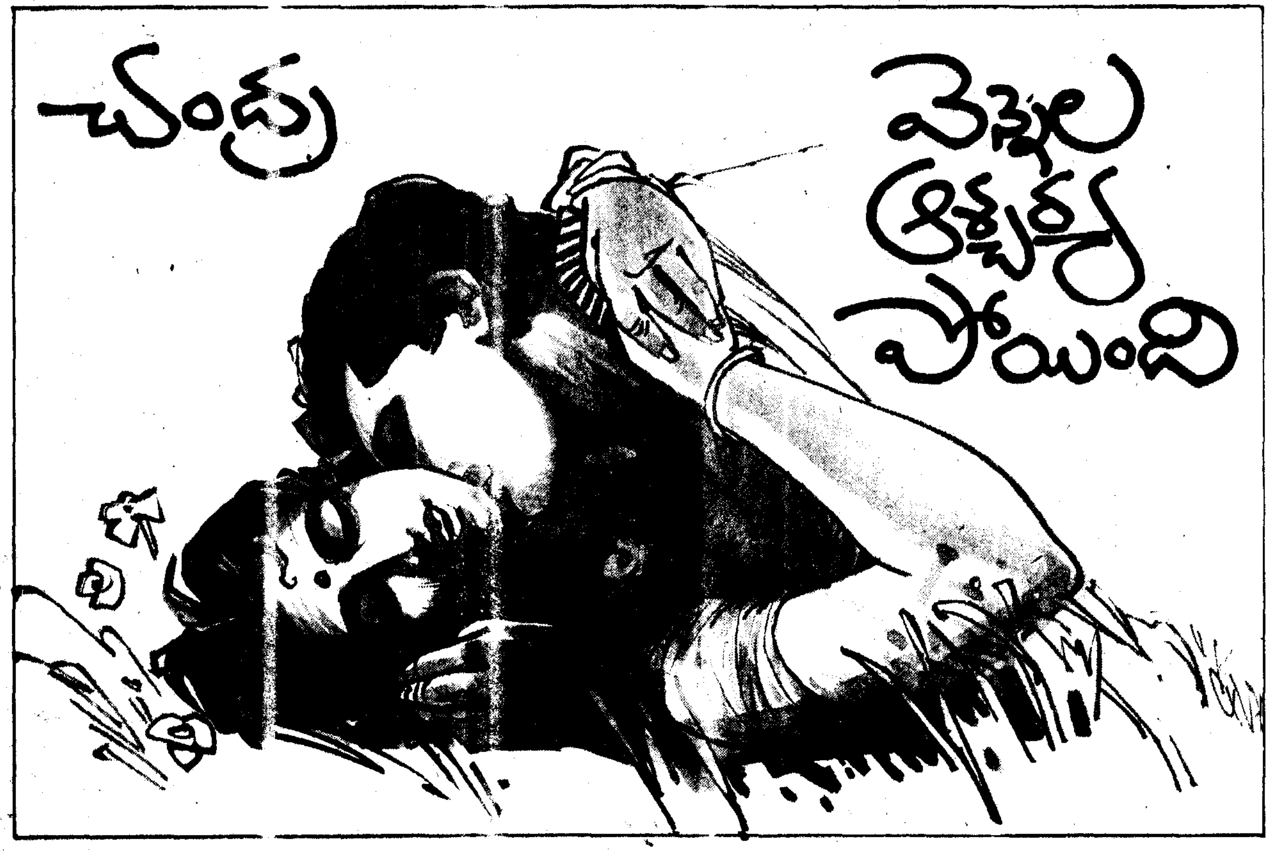

చెట్టు ఆకు సందుల్లోం[illegible] ఓ సారి తొంగిచూసి అతనొక్కడూ త[illegible] మరెవ్వరూ లేరని నిర్ణయించుకుని అల్లరి చేయకుండా మెల్లిగా ఊడలా కిందకుదిగి [illegible]తని ముందు నుంచుంది వెన్నెల.

క్షణకాలం నిశ్శబ్దంగా ఉం[illegible] పోయింది. అతనలాగే తన ఉనికిని కూడా [illegible]ర్తించకుండా చెట్టుకి ఒదిగి కళ్లు మూసుక[illegible]ర్చోవటం ఆశ్చర్యం కలిగించింది. మరో [illegible] మిషం అలాగే వుండి తరువాత అతణ్ణి తట్టిలే[illegible]ంది.

అతను కళ్లు తెరిచి తన ఎ[illegible]రుగా ఆకుల మధ్య నించి నించున్న వెన్నె[illegible] "ఎవరూ?" అని అడిగేడు.

"నేను.... వెన్నెలని!" అ[illegible]న్నది వెన్నెల సిగ్గుతో మెల్లిగా తలదించుకుం[illegible]టూ.

వెన్నెల తలదించుకోవ[illegible]ం అతనికి నచ్చలేదు. వెనక్కి చెట్టు [illegible]ోదెనానుకుని నిట్టూర్చేడు. అతను నిట[illegible]ర్చటం విని వెన్నెల తలెత్తి అతన్ని చూసు[illegible] అన్నది-

"పది రోజుల్నించి [illegible] మాస్తున్నాను. ఆవేదనతో నిట్టూర్చటం; ల[illegible] లోపలే వెక్కి వెక్కి ఏడ్వటం తప్ప మీరు ఇం[illegible]కేమీ చేయటం లేదు - ఇక్కడికి ఈ కాలం[illegible]ొడ్డుకి వచ్చి! కారణాలు ఊహించేంత జ్ఞాన[illegible] నాకు లేదనే నేననుకోవటం...."

క్షణం ఆగి ఓసారి అటూ [illegible] టూ చూసింది.

అతను అలాగే బోదెనానుకుని ఆశ్యర్యంగా వెన్నెంకేసి చూస్తూ అన్నాడు - "అయితే నెలరోజులుగా నన్ను ఎవ్వరూ కనిపెట్టటం లేదని పొరబడ్డానన్నమాట. నిజం! నాకింత వరకు తెలీదూ నన్ను చూసేవాళ్ళు ఇంకొకళ్ళు వుంటారని. ఎందుకంటే నేననుకునే రాధిక మొన్నటి వరకూ నన్ను ప్రతి విషయంలోనూ కనిపెట్టి వుండేది. కాని దురదృష్టం, ఆమె నాకింక లేదు......"

ఈ సారి వెన్నెల కాశ్చర్యం వేసింది.

"నుంచునే వున్నావు కూర్చో!" అన్నాడతను. వెన్నెల మాట్లాడలేదు.

"పరవాలేదు... కూర్చో! ఎంతసేపని నుంచుంటావు."

వెన్నెల అతని ముందు పచ్చికలో ఒదిగి కూర్చుంది.

అతను కాళ్ళు చాచి చేతులు వెనక్కినెట్టి ఆకుల్లోంచి - వెలుగుతో ప్రకాశిస్తున్న చంద్రుడి వంక చూసేడు. క్షణం ఏమీ మాట్లాడలేదు.

వెన్నెల అతని ముందు ముడుచుకుని పువ్వుల కుప్పలా, వెలుగు ముద్దలా తలొంచుకుని అతని కేసి ఓరగా చూస్తూ కూర్చుంది.

"చంద్రుడికి నువ్వులా, నాకు రాధిక వుందనుకునే వాణ్ని..." అతనలాగే చంద్రుడి వంక చూస్తో అన్నాడు. వెన్నెల తలెత్తి అతని కేసి చూసింది.

"అవును, మొన్నటి వరకూ నేనూ, రాధికా అలాగే వుండేవాళ్ళం. ప్రపంచంలో నాకు రాధిక తప్ప మరెవ్వరూ లేరు...."

వెన్నెల అతనికేసి కళ్ళప్పగించి చూడ్డం అతనికి నచ్చలేదు.

నిజమే! రాధిక అసలు ఎవరో చెప్పకుండానే నీకీ విషయాలన్నీ చెప్పడం పొరబాటే! రాధిక నాకు మేనమామ కూతురు. నాకు చిన్నప్పట్నుంచీ కూడా ఆత్మీయురాలుగా వున్నది కూడా ఒక్క రాధికే. నా తల్లీ - దండ్రీ నే బుద్దెరక్కముందే నాకు దూరమయ్యేరు. ఆ తరువాత ఇప్పటికీ నాకు మనిషిలా వుండి, బ్రతకడం నేర్పించింది రాధికే! అందుకే నాకు రాధికంటే ప్రేమ. అసలు ప్రేమ ఏమిటో కూడా తెలియ జెప్పిందీ - ఆవిడే!! నిజం! వెన్నెలా! నీకు తెలుసో... తెలీదోగాని...నాకు బ్రతకడంలో కలలు కనడం నేర్పింది ఆమే...!"

"నాకప్పుడప్పుడూ అనిపించేది. ఆ భగవంతుడే గనక ఎదురొచ్చి నీకీ ప్రపంచంలో ఏం కావాలని అడిగితే ఓ సారి భగవంతుణ్ణి చూసి పిచ్చిగా గొంతెత్తి నవ్వాలని వుండేది. లేక పోతే... రాధికే నాకు ప్రపంచం అయినప్పుడు ఇంక నేనేం కోరుకుంటాననీ.....?"

క్షణం ఆగి చటుక్కున నవ్వాడతను. వెన్నెల ఉలిక్కిపడింది. అతనెందుకు నవ్వేడో వెన్నెలకర్థం కాలేదు.

"ఇప్పుడనిపిస్తోంది. నిజంగా భగవంతుడలా నన్నడిగినప్పుడు నేనలా ప్రవర్తించకుండా వుండాలని! గర్వంగా ఎదురు చెప్పకూడదని! కనీసం 'రాధికను నాకు దూరం చేయకు స్వామీ' అనయినా బ్రతిమాలాలని!" అంటూ అతను తలొంచుకున్నాడు.

అతనలా కన్నీరు కార్చటం వెన్నెలకి బాధ కలిగించింది.

"మీరిలా క్రుంగిపోవటం బాగోలేదు. మీకింతకన్నా ఏం చెప్పను?" అన్నది.

అతను కన్నీళ్ళు నిండిన కళ్ళని ఎత్తి వెన్నెల కేసి చూసేడు. వెన్నెలకి సిగ్గేసింది. తలతిప్పి చుట్టూ చూసింది.

"నాకు వేళయింది. మళ్ళీ వస్తాను. ఇలాగే రేపు! సెలవు" అంటూ లేచి ఒక్కుదుటున చంద్రుడికేసి వెళ్ళి పోయింది వెన్నెల.

మర్నాడు –

మబ్బు కమ్ముకున్నప్పుడు –

అసలు రావలసిన వేళకన్నా ఇంకాస్త ఆలస్యం అయింది – వెన్నెలకి చెట్టుకిందకు వొచ్చేందుకు!

తననుకున్నట్టుగా అతను ముందు రోజులా చెట్టు కొదెవానుకుని లేడు.

పదిరోజులుగా అలవాటుపడిన వ్యక్తి ఆవేళప్పుడు అక్కడ కూర్చుని లేకపోవటం వెన్నెలకి ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

ఓసారి చుట్టూ కలియ జూసింది. చెట్టుకి తూరుపు వేపు కాలవ్వొడ్డున యిసకలో వెల్లికిలా, ఆకాశంలో చంద్రుడిలో తన ఆలోచనల నీడల్ని వెదుక్కుంటూ పడుకున్న అతను కనిపించేడు.

వెన్నెలకప్పుడు – అతనక్కడ యిసకలో పడుకున్నందుకు ఆశ్చర్యంకన్నా ఏదో అనిపించింది.

అందుకే –

"అరె! మీరు అక్కడున్నారా?" అని అన్నది.

అతను వెన్నెల పలకరింపుకి లేచి కూర్చున్నాడు. ఆ మాట అతనికి ఆ కాలవ నీటికి మల్లే గలగలల శబ్దంలా, సంగీతంలా వినిపించింది. ఆ శబ్దంలో, సంగీతంలో అతనికి వెన్నెల మాటల కన్నా రాధిక మాటలే వినిపించాయి.

అతను లేచి కూచున్నంత లోపలే వెన్నెల యిసకలోకి అతనికి దగ్గరగా వొచ్చి కూర్చుంది.

"పాత చోటు మార్చారేం?" ఒడుచుక్కూర్చుంటూ అన్నది వెన్నెల.

"పాత బ్రతుకు పాతచోటునే పాతిపెట్టేను. నీకో రోజు మంచి శుభవార్త చెప్తాను

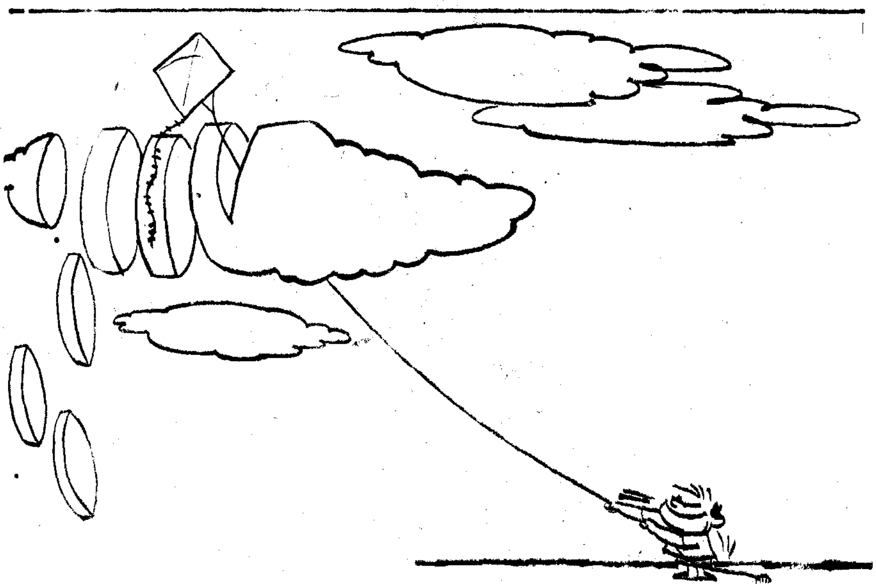

వెన్నెలా! నిన్నసలు మనం మాట్లాడుకోకుండానే కాలం మనల్ని విడదీసింది. నన్నూ రాధికనూ విడదీసి నట్టు. అయినా మళ్ళీ నువ్వు వొచ్చావు. విడిపోయిన నీకులాగే మళ్ళీ రాధిక నాకు దొరికింది. నువు నమ్మవు కదూ! నిజం వెన్నెలా!!

"రాధిక నాకు దూరమయిన మాట ఒక రకంగా అబద్ధమయ్యిందీ రోజున. తనే చెప్పింది. లోకం కోసం– సంఘం కోసం తనాతన్ని పెళ్ళి చేసుకుందనీ చెప్పింది. మొన్నెప్పుడో నేను పట్నం వెళ్ళినప్పుడు యవ్వనంలో కాలుజారి చలపతికి దగ్గరయినందుకు పెళ్ళి చేసుకోవలసి వచ్చిందనీ పశ్చాత్తాప పడింది.

"నువు నమ్మవుగానీ వెన్నెలా! రాధిక ఇవాళ ఎంత బాధ పడిందనీ? నిజానికి చలపతిని పెళ్ళి చేసుకున్నదన్నమాటే గానీ నా మీదే తనకి ప్రేమ వుందనీ, తన జీవితకాలం నా జీవన నావలోనే గడుపు దామనీ తన ఆలోచనలట. నిజంగా నాకు జాలేసింది. అప్పట్లో, ఆ పరిస్థితుల్లో ఎవరయినా అంతే చేస్తారేమో! ఏమో ఏమిటి! నేనయితే అలాగే చేసేవాణ్ణి! రాధిక నన్ను కాదని చలపతిని పెళ్ళి చేసుకోవటం తప్పని సరయింది. అందుకు నేనిప్పుడు బాధ పడటం లేదు...."

వెన్నెల నిశ్చేష్టితయ్యింది.

అతడు చెప్పుకుపోతున్నాడు.

"మొదట నేను నమ్మలేదులే! కాని నిజంగా నా మీద తనకి ప్రేమ వున్నట్టు, అందుకు నిదర్శనంగా తనని తాను సమర్పించుకునేందుకివాళ ఈ కాలవ్వొడ్డుకి వొస్తానంది.

"నిజం వెన్నెలా! ఇన్ని సంవత్సరాలుగా నేను ఎన్ని సార్లనుకున్నాను – రాధిక యవ్వనంతో ఆడుకోవాలనీ, రాధిక మనసులో నిలిచిపోవాలనీ, రాధికలో లీనమయిపోవాలనీ! నా ఈ కలలన్నీ ఇవాళ ఈ కాల్వవొడ్డున నీ వెలుగులో తీరుతాయి. రాధిక నా కోసం ఇంకాసేపట్లో ఇక్కడికి వొస్తుంది. నీకు రాధికను పరిచయం చేస్తానుగా? చూద్దువుగాని? నిన్నటి వరకూ నాది కాకుండా పోయిందన్న అందం ఇంకాసేపట్లో నా చేతిలో గులాబీ పువ్వయిపోతుంది. పిచ్చెక్కి రాధికను మోహావేశంతో కౌగలించుకుంటాను. ఈ లోకంలో నా జీవితానికల్లా ఎక్కువయిన ఆనందాన్ని ఈ రాత్రి అనుభవిస్తాను. ఆమె యవ్వనాన్ని మధువులా తాగేస్తాను. నన్ను నమ్ము వెన్నెలా! నేనంటం కాదుగాని... చూస్తావుగా..."

నవ్వుతూన్న అతణ్ణి చూస్తూంటే వెన్నెలకి పిచ్చెక్కి పోయేలా అనిపించింది. అటూ యిటూ చూసింది. అడ్డు వొస్తూన్న మబ్బుని చూసి వెన్నెల చటుక్కున లేచి చంద్రుడికేసి పరిగెత్తి వెళ్ళిపోయింది.

ఎంతకీ మబ్బు తునక అడ్డు తొలగనందుకు కాస్సేపు అతని గురించి కన్నా ఆమె గురించి – రాధిక గురించి ఆలోచించాలనిపించింది.

"అగ్ని సాక్షిగా పవిత్రంగా పెళ్ళాడిన భర్తను కాదని. తన సర్వస్వం, తన స్త్రీత్వం అర్పించిన భర్తను కాదని మరో మగాడికి దాసోహం అయ్యేందుకు సిద్ధపడిన ఆమెను తప్పకుండా చూడాల"ని పించింది వెన్నెలకి!

. మబ్బుతెర తొలగినప్పుడు రాధికను చూడాలన్న ఆత్రుతతో నేలకేసి పరుగెత్తి వెళ్ళి, కాలవ్వొడ్డున అతనామెని గొంతు నులిమి చంపుతూండటం కనిపించి ఆశ్చర్యపోయింది వెన్నెల!

(1969 జూలై జ్యోతి నుంచి)